

DE QUÈ RIEM
A EUROPA?
CICLE COMÈDIA
EUROPEA

CCCC CINEMA D'ESTIU

Centre del Carme
Cultura Contemporània
Del 3 al 31 d'agost a les 22 hores.
V.O.S en castellà i valencià
C/ Museu, 2. Entrada gratuïta
www.consorcimuseus.gva.es

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

TOTS
A UNA
veu

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

DE QUÈ RIEM A EUROPA? CICLE COMÈDIA EUROPEA

En aquesta cinquena edició travessem la línia del centenar de pel·lícules. I ha arribat el moment de preguntar-se: Per què Europa havent-hi la resta del món? I... per què la comèdia havent-hi tantíssims gèneres atractius com poden ser el drama històric o el terror? I la resposta que hem anat teixint estiu rere estiu és que, sent el nostre continent, Europa ens és aliena, com si estiguera travessada per fronteres intangibles, invisibles als nostres ulls, però no un art com el cinema que és, o continua procurant ser, un espill del món. La comèdia continua sent el gènere per excel·lència perquè, sent popular, és capaç d'aglutinar el pitjor i més reprotxable de les nostres "societats avançades" i sacsejar les nostres consciències. Enguany prenem consciència que hi havia un tema urgent que havíem aparcat: el racisme. També serà l'estiu en què rebem la visita d'una dona cineasta, Zaida Carmona, i coneguem una nova perspectiva de l'humor o rescatem algunes joies ocultes de cineastes de renom com Jacques Audiard, Nanni Moretti o Paolo Sorrentino. I amb totes aquestes noves il·lusions, continuem celebrant la comèdia europea.

Dijous, 3 d'agost a les 22 horas

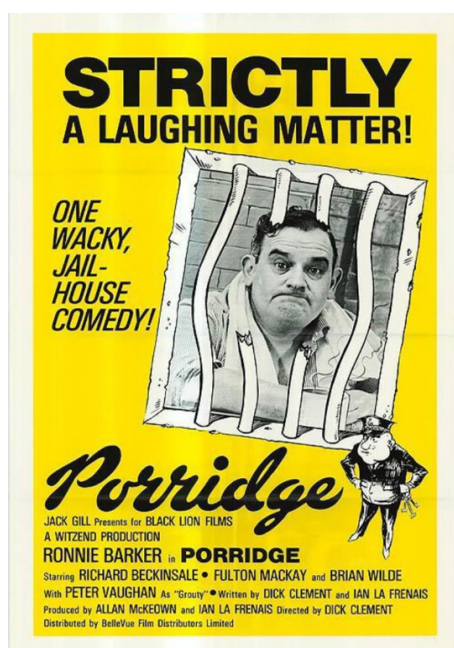
CHANGEMENT D'ADRESSE

Canvi d'adreça. 2006

Director: Emmanuel Mouret. Guió: Emmanuel Mouret. Producció: Frédéric Niedermayer, Tom Dercourt, Frédéric Jouve, David Thion. Disseny de producció: David Faivre. Direcció artística: Yann Cannamela. Fotografia: Laurent Desmet. Muntatge: Martial Salomon. So: Maxime Gavaudan, Ludovic Delzenne, Andrien Guillemot, Ludovic Escallier. Música: Franck Sforza. Música addicional: Maldi Roth. Amb Emmanuel Mouret, Frédérique Bel, Fanny Valette, Dany Brillant. França. 85 min.

Durant anys, Emmanuel Mouret va gaudir d'un tracte tebi per part de la crítica francesa. Els seus diàlegs acurats, la psicologia precisa dels clàssics personatges parisencs no calaven fondo. *Changement d'adresse* pertany a aquesta primera època, quan es pensava en un nou Woody Allen, Albert Brooks o Nanni Moretti i Mouret ja afirmava que això era accidental, que en realitat encarnava ell mateix els seus personatges per no trobar un altre actor. Hui dia les seues pel·lícules arriben al punt més alt, a la secció oficial del Festival, i obres com aquesta, que van quedar inèdites a Espanya, s'han revalorat.

Divendres, 4 d'agost a les 22 hores

PORRIDGE

A l'ombra. 1979

Director: Dick Clement. Guió: Dick Clement, Ian La Frenais. Producció: Ian La Frenais, Allan MacKeown. Direcció artística: Tim Gleeson. Fotografia: Robert Huke. Muntatge: Alan Jones. Vestuari: Daryl Bristow. Perruqueria: Wendy O'Halloran. So: Paul Carr, Jim Roddan, Clive Winter. Amb Ronnie Parker, Richard Beckinsale, Fulton Cackay, Brian Wilde, Peter Vaughan. El Regne Unit. 93 min.

Basada en una cèlebre sèrie de televisió britànica del mateix nom, *Porridge* conté una galeria entranyable i heterogènia de personatges al voltant d'una presó. Els seus continus jocs de paraules, diàlegs metafòrics, el seu humor esmolat i elusiu, la van convertir en una peça de culte poc accessible, per a gaudi exclusiu dels britànics. La seua inclusió dins del cicle suposa un notable descobriment.

Dissabte, 5 d'agost a les 22 hores

2 DAYS IN PARIS

2 dies a París. 2007

Dirigida, escrita i muntada per Julie Delpy. Producció: Julie Delpy, Christophe Mazodier. Fotografia: Lubomir Backchev. Vestuari: Stéphane Rollot. Perruqueria: Suzanne Benoit. So: Julien Sicart. Amb Julie Delpy, Adam Goldberg, Daniel Brühl, Marie Pillel, Albert Delpy, Alexia Landeau, Adan Jodorowski i Alexandre Nahon. França-Alemanya. 96 min.

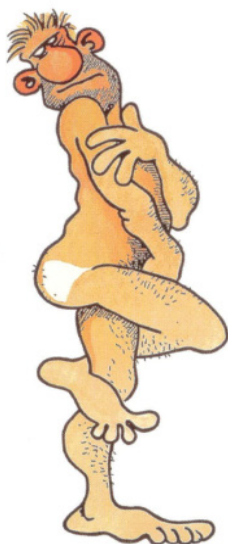
Entre la seua primera imatge, de somni, i l'última, un amable ensomni, l'estada a París serà un malson, una baixada als inferns que produeix el xoc cultural d'un jove americà, en realitat bastant conservador, amb un París salvatge i desprejuiciat. Davant i darrere de la càmera, Julie Delpy fa tots els papers de l'auca i utilitza no sols la seua pròpia música o els seus veritaders pares, sinó també xicotets detalls com fotografies personals o polaroids. En el seu segon llargmetratge, Julie va brillar com a cineasta perquè en tot moment, resumeix o talla allà on comencen els llocs comuns o la seqüència es torna previsible.

Diumenge, 6 d'agost a les 22 hores

BERND EICHINGER
ZEIGT
TIL SCHWEIGER
KATJA RIEMANN
JOACHIM KRÖL
RUFUS BECK

DER BEWEGTE MANN

NACH DEN COMICS
„DER BEWEGTE MANN“
UND „PRETTY BABY“
VON
RALF KÖNIG
EINE KOMÖDIE VON
SÖNKE WORTMANN

DER BEWEGTE MANN

L'home desitjat. 1994

Director: Sönke Wortmann. Guió: Sönke Wortmann, a partir dels còmics de Ralf König (L'home desitjat i Pretty baby). Producció: Bernd Eichinger, Harald Kügler, Martin Moszkowicz, Elvira Sanft, Molly von Fürstenberg. Disseny de producció: Monika Bauert. Fotografia: Gernot Roll. Muntatge: Ueli Christen. Vestuari: Katharina von Martius. Perruqueria: Nancy Geisler, Gregor Monter, Suleika Ulmen. So: Claudia Enzmann, Stephan Fandrych, Simon Happ. Música: Torsten Breuer. Amb Til Schweiger, Katja Riemann, Joachim Król, Rufus Beck, Armin Rohde. Alemanya. 93 min.

En el seu moment la premsa alemanya saludava amb aquest film la seua nova estrella: Til Schweiger, sobrenomenant-lo "el Brad Pitt" alemany, i un crític de San Francisco va escriure: "És clar que els alemanys han d'aprendre dues coses: 1) No és gran cosa tindre un Brad Pitt. 2) El seu Brad Pitt és millor que el nostre. Schweiger és un atractiu descobriment, un xic que està en la trentena de rostre suau, però robust". Quan el món dels heterossexuals i homosexuals es troba és impossible un xoc exempt de clixés, però aquest film aconsegueix que els personatges originals del dibuixant de còmics Ralf König ens resulten pròxims i reals, on no es combat amb pistoles sinó amb sentiments. Hi ha qui pensa que l'expressió "comèdia alemanya" és un oxímoron, una contradicció. Hauria de veure urgentment aquesta pel·lícula.

Dimarts, 8 d'agost a les 22 hores

BIANCO E NERO

Blanc i negre. 2008

Directora: Cristina Comencini. **Guió:** Giulia Calenda, Cristina Comencini, Maddalena Ravagli. **Producció:** Cattleya, Rai Cinema, Marco Chimenz, Matteo De Laurentis, Gina Gardini, Giovanni Stabilini, Riccardo Tozzi. **Disseny de producció:** Paola Comencini. **Direcció artística:** Alberto Duelli. **Efectes especials:** Fathima Feminò, Marco Geracitano, Giulia Infurna, Maura Manfredi, Pietro Orlandi, Sara Paesani, Lucca Vulterini. **Fotografia:** Fabio Cianchetti. **Muntatge:** Cecilia Zanuso. **Vestuari:** Antonella Berardi. **Perruqeria:** Claudia Catini, Armidio Pezzato. **So:** Jaacopo Anzellotti, Lucca Anzellotti, Massimo Anzellotti, Alessandra Perpignani, Antonio Pulli, Bruno Puppato. **Amb** Fabio Volo, Ambra Angiolini, Aïssa Maïga, Eriq Ebouaney, Anna Bonaiuto. **Itàlia.** 100 min.

A Itàlia durant dècades, la paraula "integració" s'ha limitat a ser una teoria i en ple segle XXI encara continuen tristament vigents els conflictes racials. Qui és el diferent? Amb quin nom se'ns permet anomenar-lo? Qüestions que Christina Comencini recull col·locant seguidament tots els clixés que generen aquestes dues preguntes crucials, que aquest film deixa que vagen caient durant una trama que, almenys, recull una de les trobades més fascinants que ha donat el cinema interracial: el que experimenta un enginyer, Carlo, quan troba la bellíssima Nadine.

Dimecres, 9 d'agost a les 22 hores

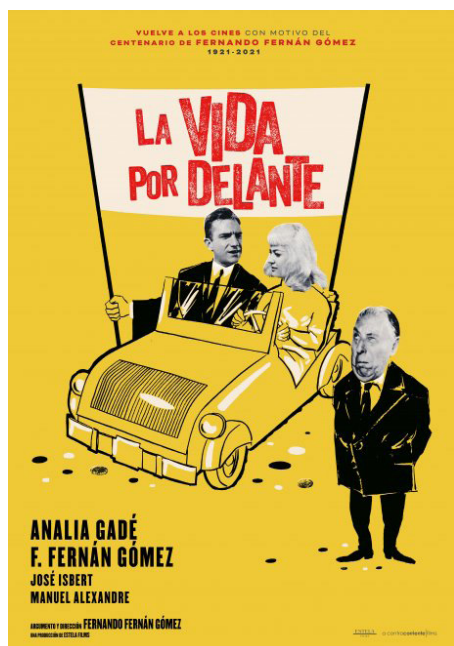
VIZONTELE

2001

Direcció: Yilmaz Erdogan, Ömer Faruk Sorak. **Guió:** Yilmaz Erdogan. **Producció:** Necati Akpınar, Zümrüt Arol Bekce. **Disseny de producció:** Yasar Kartoglu. **Direcció artística:** Yasar Kartoglu. **Efectes especials:** Jesper Andersen, Steen Lyders Hansen, Marc Jouveaneau, Guiles Livesey. **Fotografia:** Ömer Faruk Sorak. **Muntatge:** Mustafa Presheva. **Vestuari:** Seyhan Inceoglu, Deniz Göktürk Kobanbay, Ayçin Tar. **So:** Neil Collymore, Henry Dobson, Alan O'Duffy. **Música:** Kardes Türküler, Bosphorus University Show Art Group. **Amb** Yilmaz Erdogan, Demet Akbağ, Altan Erkekli, Cem Yilmaz, Cezmi Baskin. **Turquia.** 110 min.

Yilmaz Erdogan va rescatar de la memòria de la seua infància l'arribada de la primera televisió al seu poble. Un aparell tan nou que ni tan sols saben anomenar correctament. Aquesta *visiontele* és un producte que altera l'ordre religiós (es rep com un ull diabòlic), econòmic (podria ser la ruïna del gerent d'un cinema) o polític (l'alcalde vol penjar-se una medalla com a símbol de progrés). Seqüències de bogeria s'intercalen amb una mirada retrospectiva del que ha suposat el cinema als barris, una manera senzilla i barata de solar a la qual aquesta obra emblemàtica del cinema turc també ret homenatge.

Dijous, 10 d'agost a les 22 hores

LA VIDA POR DELANTE

1958

Director: Fernando Fernán Gómez. **Guió:** Fernando Fernán Gómez, Manuel Pilares. **Producció:** Estela Films. **Fotografia:** Ricardo Torres. **Muntatge:** Rosa G. Salgado. **Perruqueria:** Paloma Fernández. **So:** Felipe Fernández. **Música:** Rafael de Andrés. **Amb** Analía Gadé, Fernando Fernán Gómez, José Isbert, Félix de Pomés, Manuel Alexandre. **Espanya.** 90 min.

Si hi ha un clàssic del cinema espanyol que resisteix la pàtina despiedada del temps és el de Fernando Fernán Gómez. Com a director, va jugar amb les formes, li va donar la volta a l'estructura, va trencar la quarta paret, el ritme tradicional i els arquetips d'home i dona. *La vida por delante* és la primera part d'un díptic que comenta amb humor la dificultat de viure i accedir a un estatus social, o com l'amor ens salva relativament de la roïndat d'aquest món. Felicitment restaurada arran del centenari de l'escriptor i cineasta, celebrem aquesta bella recuperació.

Divendres, 11 d'agost a les 22 hores

UN HEROS TROIS DISCRET

Un héros trois discret. 1996

Director: Jacques Audiard. **Guió:** Alain Le Henry, Jacques Audiard (Basat en la novel·la de Jean François Deniau). **Producció:** Françoise Galfré, Patrick Godeau. **Disseny de producció:** Michel Vandestien. **Direcció artística:** Dominique Douret. **Efectes especials:** Grégoire Delage, Georges Demétrau, Olivier Zenenski. **Fotografia:** Jean-Marc Fabre. **Muntatge:** Juliette Welfling. **Vestuari:** Caroline de Vivaise. **Perruqueria:** Joëlle Dominique, Catherine Leblanc, Marie-France Thibault. **So:** Jean-Pierre Duret, Frabçoise Lepeupli, Nicolas Naegelen. **Música:** Alexandre Desplat. **Amb** Mathieu Kassovitz, Anouk Grinberg, Sandrine Kiberlain, Jean-Louis Trintignant, Albert Dupontel. **França.** 105 min.

"Quan faig una pel·lícula, dorm i somie", va dir Jean Cocteau. Arriba un moment en què el protagonista d'aquest film reuneix forces per a abandonar la realitat, detindre els seus passos i abraçar un estrany somni. I per a realitzar la seua fugida pren amb molta discreció un element seminal del cinema, aquell tren que va irrompre en les primeres sessions dels germans Lumière i que a Jacques Audiard li serveix com a metàfora d'un gran moviment. Que Jean-Louis Trintignant assumisca la figura del narrador, done cos a l'heroi en el moment present és també molt significatiu, ja que, 23 anys abans va interpretar un personatge semblant en *Le mouton enragé* (*El trepa*).

Dissabte, 12 d'agost a les 22 hores

L'UOMO IN PIÙ

Un home de més, 2001

Director: Paolo Sorrentino. Guió: Paolo Sorrentino. Producció: Francesca Dima, Angelo Curti, Nicola Giuliano, Annamaria Morelli, Roberto Moroni, Kermit Smith. Disseny de producció: Lino Fiorito. Fotografia: Pasquale Mari. Muntatge: Gioglio Franchini. Vestuari: Silvia Nebiolo. Perruqueria: Gaetano Panico. So: Valeria Campana, Massimiliano Normanno, Daghi Rondanini, Antonio Tirinelli. Música: Pasquale Catalano. Amb Toni Servillo, Andrea Renzi, Antonino Bruschetta, Angela Goodwin, Nello Mascia. Itàlia. 100 min.

En el seu primer llargmetratge, Paolo Sorrentino va alinear una homonímia absurda amb una diversitat de destinacions entorn de dues àrees que generen fanatisme: la música i el futbol. El seu intel·ligent debut va revelar la sensibilitat d'un cineasta que eludeix l'encontre mentre traça uns vincles invisibles entre els dos protagonistes. Sorrentino començava així la seua galeria de personatges irresistibles i inadaptats i rescatava del teatre un dels millors actors que ha donat Europa: Toni Servillo, perfecta encarnació d'un home lliure en temps de regressió.

Diumenge, 13 d'agost a les 22 hores

LORIoT

PAPPA ANTE PORTAS

Atenció, arriba papà! 1991

PAPPA ANTE PORTAS

Director: Vicco von Bülow & Renate Westphal-Lorenz. Guió: Vicco von Bülow. Producció: Rialto Film, Bavaria Film, Horst Wendlandt, Willy Egger, Günter Rohrbach. Disseny de producció: Winfried Hennig. Efectes especials: Michael Bouterwech. Fotografia: Gérard Vandenberg. Muntatge: ASnette Dorn. Vestuari: Anne Hoffmann. So: Nicola Undritz, Alois Unger, Rainer Wiehr. Música: Rolf A. Wilhelm. Amb Evelyn Hamann, Vicco von Bülow, Irm Hermann, Hans-Peter Korff, Dagmar Biener. Alemanya. 89 min.

Si el problema del cinema, com assenyala François Truffaut, és l'ús del temps, Lorient espreu tot el que queda lliure després d'una jubilació anticipada. En la seua segona i última incursió cinematogràfica, el cèlebre caricaturista Lorient va traure partit de la crisi de la comunicació interpersonal. *Pappa ante portas* avança entre titubejos, mitges frases i intrigues domèstiques mentre la seua comicitat sorgeix en sotmetre l'ordre burgès a situacions on reina el caos i el ridícul més espantós.

Dimarts, 15 d'agost a les 22 hores

ROMUALD ET JULIETTE

Mamà, hi ha un home blanc al teu llit. 1989

Dirigida i escrita per Coline Serreau. Producció: Philippe Carcassonne, Jean-Louis Piel. Disseny de producció: Jean-Marc Stehlé. Fotografia: Jean-Noël Ferragut. Muntatge: Catherine Renault. Vestuari: Dominique Morlotti, Monique Perrot. So: Joëlle Dufour, Gérard Lamps, Philippe Lloret. Música: Jérôme Reese. Amb Daniel Auteuil, Firmine Richard, Pierre Vernier, Maxime Leroux, Giles Privat. França. 108 min.

Coline Serreau sempre va destacar com una cineasta inconformista amb la representació clàssica de les relacions sentimentals. En 1977, havia despuntat amb *Por quoi pas?*, una pel·lícula que s'avançava al poliamor. *Romuald et Juliette* ens brindaria una variant trencadora del clàssic shakesperiana, molt arriscada des del punt de vista fotogràfic, perquè la parella que reuneix Serreau en el seu film resulta tan estranya com integradora racialment. Per una vegada, una cineasta s'arrisca a retratar la pulsio amorosa des del cor i no des de la dermis. I aquest romanç exòtic, tan en contra dels prejudicis, va suposar un èxit considerable de taquilla.

Dimecres, 16 d'agost a les 22 hores

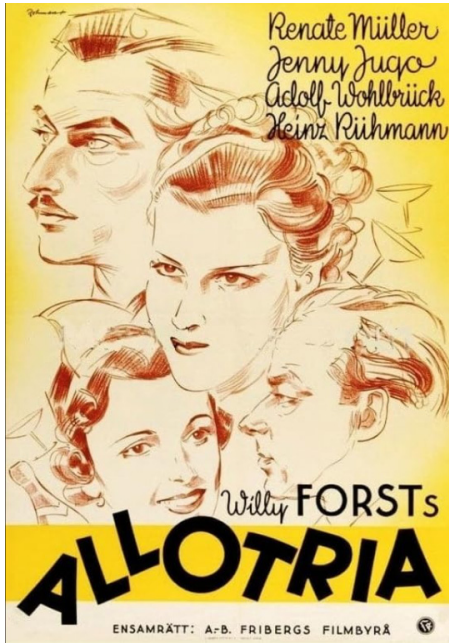
HELSINKI-NAPOLI ALL NIGHT LONG

Hèlsinki Nàpols. 1987

Director: Mika Kaurismäki. Guió: Mika Kaurismäki, Richard Reitinger. Producció: Mika Kaurismäki, Chista Saredi, Francis von Buren, Andreas Bareib, Bernie Stampher. Disseny de producció: Michael Tonke. Direcció artística: Albrecht Konrad, Olas Schiefner, Michael Tonke. Efectes especials: Harry Wiessenhann, Ben De Jong. Fotografia: Helge Weindle. Muntatge: Helga Borsche. Vestuari: Astrid Rühr. So: Veikko Aaltonen, Paul Jyrälä, Tuomo Kattilakoski. Música: Jacques Zwart. Amb Kari Väänänen, Roberta Manfredi, Jean-Pierre Castaldi, Margi Clarke, Nino Manfredi, Samuel Fuller, Eddie Constantine, Wim Wenders i Jim Jarmusch. Finlàndia-Suïssa-Alemanya Occidental. 96 min.

Com també feren durant la dècada dels huitanta, François Truffaut (*Vivament el diumenge*), Jean-Luc Godard (*Detectiu*) o els germans Coen (*Sang fàcil*), Mika Kaurismäki va voler fer el seu homenatge al cinema negre, concretament el de gàngsters, amb *Helsinki-Napoli All night long*. Va ser la primera producció internacional de Villealfa (la productora d'Aki i Mika Kaurismäki) i va gaudir d'una bona distribució. Hui dia molt oblidada, recuperem aquest film poliglòt, carregat de cameos i sorpreses, on finlandesos, russos, alemanys i italians van durant tota una nit sobre la pista d'un maletí carregat de diners.

Dijous, 17 d'agost a les 22 hores

ALLOTRIA

Les dones espavilades. 1936

Director: Willi Forst. Guió: Willi Forst, Jochen Huth. Producció: Cinema-Allianz, Fritz Klotsh. Disseny de producció: Kurt Herlth, Werner Schlichting. Fotografia: Werner Bohne, Theodore J. Pahle. Muntatge: Hans Wolff. Vestuari: Walter Leder, Elisabeth Massary, Fritz Schilling, Justine Schulz. So: Karl Becker-Reinhardt. Música: Peter Kreuder. Amb Renate Müller, Jenny Jugo, Anton Walbrook, Heinz Rühmann, Hilde Hildebrand. Alemanya. 94 min.

Estrenada durant els Jocs Olímpics de 1936, aquesta trepidant *screwball comedy* quasi ens fa pensar en una Alemanya que mai havia d'haver sigut presa pel nazisme. Willy Forst retrata amb exquisit gust una societat conscient de la seua modernitat amb els seus còctels, transatlàntics, pilots de carreres o interiors *art déco*. Forst estava llavors en el cim de la seua carrera i Anton Walbrook torna a demostrar que és un galant impecable que res va haver d'envejar a les estrelles de Hollywood.

Divendres, 18 d'agost a les 22 hores

LA AMIGA DE MI AMIGA

2022

Directora: Zaida Carmona. Guió: Zaida Carmona, Marc Ferrer. Producció: JajaJa Industrias, Fdez. Vera, Gema Arquero. Fotografia: Alba Cros. Muntatge: Eric Monteagudo. Amb Zaida Carmona, Rocio Saiz, Alba Cros, Thaïs Cuadreny, Aroa Elvira, Christina Rosenvinge, Marc Ferrer. Espanya. 89 min.

Més enllà de ser un referent rohmerià, en *La amiga de mi amiga* reina la fantasia quan mostra un món esbiaixat, habitat exclusivament per dones que s'atrauen. Agranat el conflicte de sexes o la diversitat de gustos, Zaida no escatima ni oculta les escenes d'intimitat. En aquest ball de *swing*, de canvi constant de parelles, els cossos es descobreixen en pantalla sense recórrer a "elegants el-lipses" o abusar de l'espai en "off". L'essencial, aquestes pulsions luxurioses de les protagonistes, succeeix en imatge de manera natural, fresca i gens presumptuosa.

Dissabte, 19 d'agost a les 22 hores

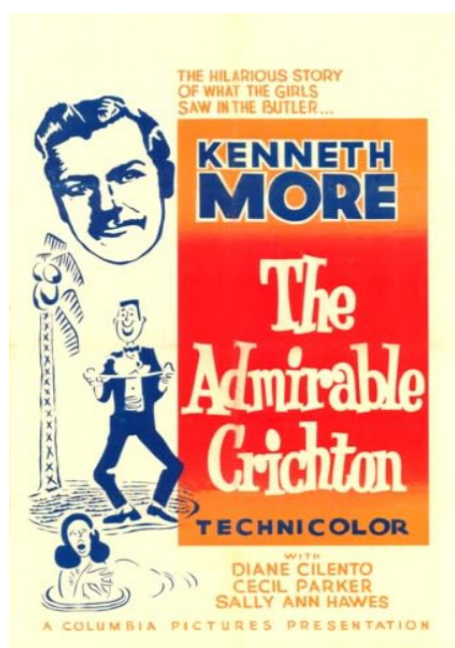
DIE BERGKATZE

El gat salvatge. 1921

Director: Ernst Lubitsch. Guió: Ernst Lubitsch, Hanns Kräly. Producció: Projektions-AG Union (PAGU). Direcció artística: Max Gronert, Ernst Stern. Fotografia: Theodor Sparkuhl. Vestuari: Ernst Stern. Música en directe a càrrec del Wild Cat Quartet composta per Mark Cunningham, Pierre Bastien, Dr. Truna – Andrés Blasco – i Mike Cooper. Amb Pola Negri, Victor Jaanson, Paul Heidemann, Wilhelm Diegelmann, Hermann Thimig. Alemanya. 82 min.

Entre totes les seues comèdies alemanyes, *Die Bergkatze* va ser la predilecta d'Ernst Lubitsch, que va gaudir d'un bon pressupost i va poder combinar sumptuosos decorats amb belles seqüències a l'aire lliure a les muntanyes nevades de Baviera. No va tindre gens d'èxit ni va gaudir de cap distribució a escala mundial, potser per la falta de voluntat dels alemanys de satiritzar el seu exèrcit. Com seria habitual en la seua filmografia, Lubitsch altera els rols clàssics assignats a cada sexe: ací el tinent s'empolaina els cabells i la vestimenta davant de l'espill, mentre que la filla d'un lladre lidera una banda de dolents. Concebuda com una "comèdia grotesca en 4 actes", res millor que gaudir-la amb una nova banda sonora a càrrec del Wild Cat Quartet.

Diumenge, 20 d'agost a les 22 hores

THE ADMIRABLE CRICHTON

L'admirable Crichton. 1957

Director: Lewis Gilbert. Guió: Vernon Harris, Lewis Gilbert, J.M. Barrie (autor de l'obra teatral). Producció: Ian Dalrymple, Dennis van Thal. Disseny de producció: William Kellner. Efectes especials: Wally Veevers. Fotografia: Wilkie Cooper. Muntatge: Peter R. Hunt. Vestuari: Bernard Nevill. Perruqueria: Juan Smallwood. So: John Cox, John Glen, Red Law, George Stephenson. Música: Douglas Gamley, Richard Addinsell. Amb Kenneth More, Diane Cilento, Cecil Parker, Sally Ann Hawes, Martita Hunt. El Regne Unit. 90 min.

Quasi ningú va percebre que tant l'estructura narrativa com la inversió de l'ordre que Ruben Ostlund exposa en *El triangle de la tristesa* (2022) l'havia presa del text teatral de James M. Barrie (el creador de *Peter Pan*) o aquesta excel·lent adaptació cinematogràfica. Cecil B. De Mille ja ho havia manejat a *Male and female* (1919), però aquesta deliciosa versió en tinte color per fi va recollir tota la paleta cromàtica que exigeix aquesta història. Com ocorre amb l'original, aquest film atempta tant contra el rígid sistema de classes britànic com s'hi plega, deixant un pòsit agredolç, però també la curiosa sensació que els servents són, en realitat, més rics i sofisticats que els seus amos.

Dimarts, 22 d'agost a les 22 hores

LA VIE AU RANCHO

2009

Dirigida i escrita per Sophie Letourneur, Delphine Agut. Producció: Emmanuel Chaumet, Bonoît Blanchard, Serge Hayat, Bernard Tanguy. Fotografia: Claire Mathon. Muntatge: Michel Klochendler. So: Julien Cloquet, Nicolas Paturle. Música: Maxence Cyrin. Amb Sarah-Jane Sauvegrain, Eulalie Juster, Mahault Mollaret, Elsa Pierret, Benjamin Sikson. França. 90 min.

Hauria sigut molt senzill perdre el control d'una història on els diàlegs s'atropellen i els personatges s'emborratxen, ballen, connecten, se separen, pixen als carrers, visiten els seus avis moribunds i seguidament esclafeixen a riure. Però la càmera de Sophie Letourneur els observa amb sobrietat, com si insistira a col·locar una lent antropològica sobre una nova generació vivaç i insolent, que canvia considerablement quan els prens individualment, un a un, fora d'aquest pis compartit de París, que mai va ser un ranxo ni una granja al camp, com sembla assenyalar el títol.

Dimecres, 23 d'agost a les 22 hores

SMUGGLING HENDRIX

2018

Director: Marios Piperides. Guió: Marios Piperides. Producció: Martin Hampel, Thanassis Karathanos, Kostas Lambropoulos, Marios Piperides, Janine Teerling. Disseny de producció: Mihalis Samiotis. Direcció artística: Lydia Mandridou. Fotografia: Chistian Huck. Muntatge: Stylianos Constantinou. Vestuari: Maria Karapouliou. Perruqueria: Elena Vavanou. So: Johannes Doberenz, Alikí Panagi, Dafni Psarra, Yiannid Sykavaris. Música: Kostantis Papakonstantinou. Amb Adam Bousdoukos, Vicky Papadopoulou, Ozgur Karadeniz, Tatih Al, Toni Dimitrion. Xipre-Alemanya-Grècia. 93 min.

El debut en la direcció del grecoxipriota Marios Piperides assumeix els contorns de l'excel·lència. Tant per la minsa producció audiovisual de Xipre com per la seua mirada irònica i sagaç sobre una situació tan dramàtica com paradoxal. Pocs coneixen les conseqüències de la invasió turca de 1973, que es va saldar amb una profunda fractura no sols geogràfica, sinó també religiosa i política, malgrat que la matriu cultural fora la mateixa. La qualitat més destacable de *Smuggling Hendrix* és la representació d'aquest espai dividit, que Piperides recorre a la manera de Roberto Rossellini, tenint en compte la diversitat de registres o mesclant seqüències de ficció amb imatges documentals.

Dijous, 24 d'agost a les 22 hores

KO TO TAMO PREVA

Línia no regular. 1980

Director: Slobodan Šijan. Guió: Dušan Kovačević. Producció: Milan Zmukic. Disseny de producció: Veljko Despotovic. Direcció artística: Nemanja Petrovic. Efectes especials: Petar Zivkovic. Fotografia: Bozidar 'Bota' Nikolic. Muntatge: Ljiljana-Lana Vukobratovic. Vestuari: Mira Cohadzic. So: Marton Jankov-Tomica, Marko Rodic. Música: Vojislav Kostic. Amb Pavle Vuisic, Dragen Nikolic, Danilo 'Bata' Stojkovic, Aleksandar Bercek, Neda Armeric. Iugoslàvia. 82 min.

Això era i no era un país, Iugoslàvia, però va desaparèixer deixant la petjada del seu cinema. Per això no és difícil entendre que aquest autobús que transporta els personatges d'aquest film és, en realitat, una Iugoslàvia en miniatura, exposada a continus accidents, reclots, revolts perillosos i tot tipus d'obstacles que li impedeixen seguir. *Línia no regular* demostra que no fa falta un complex argument per a fer una obra de culte. Un autobús atrotinat, nou passatgers i un trajecte, de Sèrbia a Belgrad, van bastar per a aconseguir la que un crític sagaç va definir com "una de les millors pel·lícules de la qual el món mai no va sentir parlar".

Divendres, 25 d'agost a les 22 hores

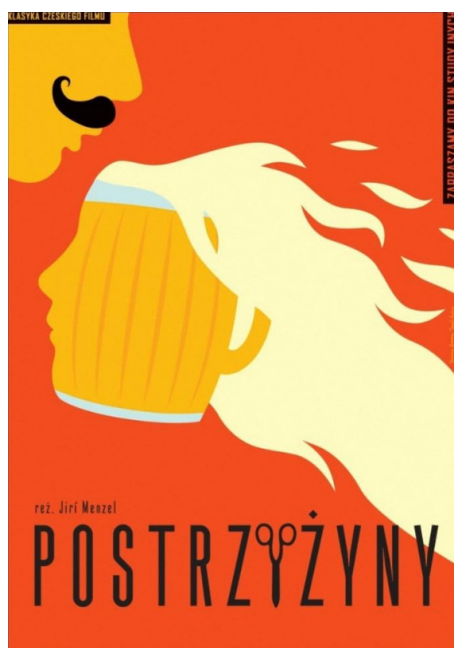
SOGNI D'ORO

Dolços somnis. 1981

Director: Nanni Moretti. Guió: Nanni Moretti. Producció: Angelo Barbagallo, Manolo Bolognini, Nanni Moretti, Renzo Rossellini. Disseny de producció: Gianni Sbarra. Fotografia: Franco Di Giacomo. Muntatge: Roberto Perpignani. Vestuari: Lia Francesca Morandini. Perruqueria: Iole Cecchini. So: Massimo Anzellotti, Franco Borni. Música: Franco Piersanti. Amb Nanni Moretti, Dario Cantarelli, Nicola Di Pinto, Alessandro Haber, Laura Morante. Itàlia. 105 min.

L'obra de Nanni Moretti va irrompre massa aviat. En el seu moment, finals dels setanta, principis dels huitanta, crítica i públic la va encaixar com una obra narcisista, quan era i continua sent rabiosament personal. Hui, no obstant això, entenem la figura del cineasta que parla en primera persona, que comparteix a través dels seus personatges totes les seues inquietuds i aquesta visió de la vida tan jocosa que va destil·lar en una etapa de crisi creativa per al cinema italià. No és estrany que quan *Sogni d'ore* obté el Lleó de Plata del Festival de Venècia se sentiren veus dissidents tan autoritzades com la de Sergio Leone: "*Otto e Mezzo* de Fellini m'interessa, Nanni Moretti no". Una mala interpretació d'un film inèdit que convé revisar.

Dissabte, 26 d'agost a les 22 hores

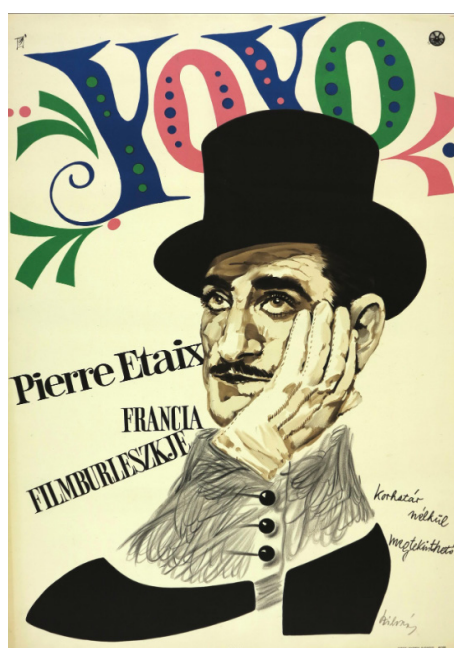
POSTRIZINY

Tisorades. 1981

Director: Jiří Menzel. Guió: Jiří Menzel, Bohumil Hrabal. Producció: Filmové Studio Barrandov. Disseny de producció: Zbynek Hloch, Pichal Polednik. Fotografia: Jaromír Sofr. Muntatge: Jiri Brozek. Vestuari: Theodor Pistek. So: Karel Jaros. Música: Jurí Sust. Amb Magda Vášáryová, Jirí Schmitzer, Jaromír Hanzlík, Rudolf Hrusínský, Petr Cepek. Txecoslovàquia. 93 min.

Cal revisitar l'obra de Jiří Menzel. Ningú aborda etapes de la història tan greus amb la major lleugeresa o et submergeix en la intimitat d'uns personatges amb l'erotisme més fi. Menzel va traslladar diverses vegades l'obra de l'escriptor Bohumil Hrabal, amb qui compartia un sentit profundament tragicòmic de la vida. Basada en la infància de Hrabal, *Postriziny* va ser una obra profundament txeca que, no obstant això, va calar en el públic de mig món, sent distribuïda en moltíssims països. La patina del temps ha deixat la petjada d'un altre temps, farcit de situacions, objectes i records d'un món que s'ha esvaït irremeiablement.

Diumenge, 27 d'agost a les 22 hores

YO-YO

1965

Director: Pierre Étaix. Guió: Pierre Étaix, Jean-Claude Carrière. Producció: C.A.P.A.C., Paul Claudon. Disseny de producció: Raymond Gabutti, Raymond Tournon. Fotografia: Jean Boffety. Muntatge: Henri Lanoe. Vestuari: Jacqueline Guyot. So: Jean Bertrand, Lucien Moreau. Música: Jean Pailaud. Amb Pierre Étaix, Claudine Auger, Philippe Dionnet, Lluix Klein, Arthur Allan. França. 92 min.

De port elegant com Max Linder, més prim i baixet que Jacques Tati i tan enèrgic com Totò, Pierre Étaix va tindre un estil únic. En el seu cas, mai va ser fàcil discernir on acaba el clown i comença el cineasta. En el seu cinema, els focus arriben a fondre's amb les bambolines, el decorat s'obri a una pista d'arena o un trapezi irromp darrere de l'escenari. En *Yo-Yo*, potser la seua pel·lícula més bella, es respira una profunda melancolia, la que sent un enfastidit multimilionari marcat pel record d'una ballarina de circ.

Dimarts, 29 d'agost a les 22 hores

NEW KIDS TURBO

2010

Direcció: Steffen Haars, Flip van der Kuil. **Guió:** Steffen Haars, Flip van der Kuil. **Producció:** Hans de Weers, Erwin Godschalk, Reinout Oerlemans, Martijn Griffioen i Steffen Haars. **Direcció artística:** Elza Kroonenberg. **Fotografia:** Joris Kerbosch. **Muntatge:** Flip van der Kuil. **Vestuari:** Minke Lunter. **Perruqueria:** Evalotte Oosterop, Radna Berendsen. **So:** Max Bauer, Jaap Jellema, Norbert Herzner. **Música:** Tom Holkenborg. **Amb:** Huub Smit, Tim Haars, Wesley van Gaalen, Steffen Haars i Flip van der Kuil. **Els Països Baixos.** 87 min.

Heus ací una comèdia sense rumb (potser cal arribar enlloc?), imprecisa (sense marges), políticament incorrectíssima (perquè hi ha pecats que es resisteixen a la pantalla gran) i aparentment fora de control (una impressió falsa que sacseja el públic benpensant). En realitat, *New Kids Turbo* funciona tan bé com la sèrie de televisió que adapta en oferir tot allò que la seva legió de fans demanaria: un catàleg d'atrocitats que atempten contra la normativa del bon gust, i que immediatament genera un avís: "Qualsevol que desaprove un llenguatge llardós, les bromes de traç gruixut o uns personatges i paisatges urbans lletjos hauria d'ignorar aquesta espatarrant pel·lícula."

Dimecres, 30 d'agost a les 22 hores

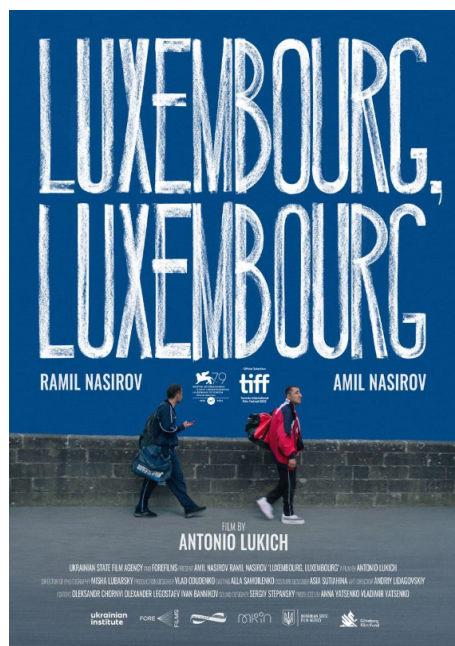
GLI ANNI RUGGENTI

Els anys rugidors. 1962

Director: Luigi Zampa. **Guió:** Luigi Zampa, Vincenzo Talarico i Sergio Amidei. **Producció:** Incei Film, Spa Cinematografica, Achille Piazzi. **Disseny de producció:** Piero Poletto. **Fotografia:** Carlo Carlini. **Muntatge:** Eraldo Da Roma. **Vestuari:** Lucia Mirisola. **Perruqueria:** Nicla Palombi. **So:** Ovidio Del Grande, Manlio Urbani. **Música:** Piero Piccioni. **Amb:** Nino Manfredi, Gino Cervi, Michèle Mercier, Gastome Moschin i Angela Luce. **Itàlia.** 110 min.

Des de les seues primeres imatges, tot fa olor de podrit en *Gli anni ruggenti*: l'ajuntament, els tecnòcrates, els projectes fantasma, els grans comptes saquejats... El director Luigi Zampa va abocar en aquest film la mateixa fel que havia vessat Nikolai Gogol en *L'inspector general* més d'un segle abans. Amb la complicitat estreta del gran Nino Manfredi, pròxim a patir l'ofici de botxí en l'obra mestra de Berlanga. Ja en el seu moment, el diari *L'Unità* donava compte del seu abast: «La sàtira de Zampa mossega amb lúcida eficàcia... i permet considerar quant de realitat i quant de costum d'aquells temps foscos han sobreviscut en els nostres dies.»

Dijous, 31 d'agost a les 22 hores

LUXEMBOURG

Luxembourg. 2022

Director: Antonio Lukich. **Guió:** Antonio Lukich. **Producció:** Alerxandra Bratyshchenko, Anna Yatsenko i Volodymyr Yatsenko. **Efectes especials:** Amina Hadzhyieva, Mark Ioanno, Oleksii Kudyma, Oleksii Moskalenko i Maxim Yadryshnikov. **Fotografia:** Misha Lubarsky. **Muntatge:** Alexander Chorny, Alexander Legostaev. **So:** Maria Nesterenko. **Amb** Amil Nasirov, Ramil Nasirov, Lyudmyla Sachenko, Nataliya Gnityi, Viktor Drapikovskiy. **Ucraïna. 105 min.**

Pensem en l'última estampa d'Ucraïna. La realitat està trencada, la moral vençuda i el cinema només ha de mostrar-ho. L'estiu passat ens vam preguntar si seria possible fer-ho a través de l'humor, si algun artista s'hi havia atrevit, i immediatament va sorgir un nom: Antonio Lukich, un jove cineasta capaç de bastir un món propi, sorprenent, metafòric i carregat d'ironia. Perquè els seus personatges interroguen les seues arrels, persegueixen un sentit que finalment es trenca. No cal que hi haja una connexió racional entre imatges quan una guerra creix fora de cada enquadrament. Encara així, *My thoughts are silent* (2018) proposava un diàleg sòlid d'un fill amb sa mare, una operació que es duplica amb la figura del pare en *Luxembourg, Luxembourg*.